
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ÁMEN

Jelenések könyve 7,9-17

2020. JANUÁR 1.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Jelenések könyve 3,14-22.

Imádkozunk: Szent tűzben megpróbált aranyért, megmosott fehér öltözetért és szemgyógyító írért jöttünk Hozzád, mennyei Atyánk, most ez esztendőnek első napján, mert Igéd mértéke alatt nehezen állunk meg. Sokat gondolunk magunkról, holott kevesek vagyunk. Biztonságban érezzük magunkat, noha nagy veszedelemben forog az életünk. Add most nekünk a hű és igaz bizonyosság erős Igéjét, hogy áldásul legyen a számunkra és kigyógyítson önhittségünkéből és elvezessen igaz hitre, meggyógyítson az elbizakodottságból és támasszon bennünk élő reménységet, kihozzon a hamis önszeretet minden vétkéből és igazi szeretetbe gyökereztesse be az életünket. Így könyörgünk áldásodért, igéd világosságáért, Szentlelked hatalmáért, Jézus Krisztusért, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus:

Azután láttam, és íme, egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt álltak, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben palmaágak; és nagy szóval kiáltottak, mondván: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé! Az angyalok pedig mindnyájan a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül álltak, és a királyiszék előtt arccal leborultak, és imádták az Istent, ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké, Ámen. Akkor felelt egy a Vének közül, és mondta nékem: Ezek, akik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? És mondtam néki: Uram, te tudod. És mondta nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért

vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet. (Jelenések könyve 7,9-17)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A mennyei Jelenésekről írott könyvet olvassuk. Bizony, a képei, a történetei, a szimbólumai, aztán a mennyei szent liturgia, továbbá a küzdő egyháznak szóló üzenetek, a bátorítások és a végső nagy reménység, ezek mind sokfelé viszik a gondolatainkat. Az előző részben a hatodik pecsét feltörése után azt olvastuk, hogy a hatalmasok, a föld királyai, a nagyok roppant rémülettel azt kívánják, hogy inkább omoljanak rájuk a hegyek, csak ne kelljen Isten színe elé állniuk, s látniuk a dicsőség királyát. Igen, Isten színe elé állni kegyelem, de benne foglaltatik az ítélet is; a pecsétek feltörésével a történelemnek, a mi történetünknek, a mindenkori történetnek a föltárulását látjuk, itt, a mi körünkben. De mielőtt a hetedik pecsét feltöretne, hirtelen újra a mennyei istentiszteleten vagyunk, és ott azt látjuk, hogy lám, megszámlálhatatlanul sokan vannak, akik nem rejtőztek el Isten szent színe elől, hanem körülveszik a mennyei trónust, és örökkévaló módon dicsőítik Istent.

Ők azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, megmosták és megfehéřítettek ruháikat a Bárány vérében, szolgálnak Isten királyi széke előtt, nem éheznek, nem szomjúhozhatnak, Isten minden könnyet letöröl szemükről, mert a Bárány legelteti őket. Tulajdonképpen a megelölgezett jövőt látjuk, ahogy János, a mennyei látnok láthatja a végső beteljesedést, az örök mennyei istentiszteletet, és megosztja velünk. Ezen az istentiszteletben most elhangzik hét szó, ma ezekről szeretnék szólni. Olvasom még egyszer: és nagy szóval kiáltottak a vének, mondván: „Ámen, áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké. Ámen!”

Mindegyik szót szeretném most összekötni azzal, ahogy most itt vagyunk, ahogy élünk, ahogy elkezdjük ezt az évet, vagy mondhatnám, ahogy folytatjuk a mögöttünk lévő esztendő. Vajon, hova vezetnek bennünket a dicsőítésnek, a magasztalásnak a szavai?

Áldás! - mondják a vének a mennyei trónus előtt. És máris halljuk azt, amit Pál apostol Timóteushoz írt levelében mond: nehéz idők jönnek, az emberek ugyanis magukat szeretők, pénzsóvárgók, kétkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek lesznek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérhetetlenek, rágalmozók, mér-

téktelenek, kegyetlenek, jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, hitnél meg van a kegyesség látszata, de megtagadják ezek erejét. Ezeket kerüld! (2Tim 3). Amit itt felolvastam Páltól, az mind beleférne egy bulvármagazin katalógusába; nem is kellene a szerkesztőnek sokat gondolkoznia, hogy mivel táplálja a rossz hírekre vágyó lelkünket, elég lenne csak napról-napra, hétről-hétre egyet elővenni az itt felsoroltak közül, bizonyíték, illusztráció van hozzá bőven. Ahogy Pál felsorolja ezt a borzalmas katalógust, a közepére illeszti, hogy az emberek *háládatlanok* lesznek, vagyis nem tudnak hálaadást mondani, egészen pontosan áldást mondani. Görögül az eulogia szó áll itt, jelentése szerint szép szó, vagy jó szó, vagy áldó szó. Az emberek nem tudják egymást megáldani, holott Péter apostol így biztat bennünket, hogy áldjátok meg egymást, mert áldást örököltetek (1Péter 3,9). Lám, máris értjük, hogy a mennyei istentiszteleten, miért ezzel kezdődik Isten magasztalása: az áldás a mi Istenünké, örökkön örökké! És értjük, hogy mit jelent ez a mi időnkben is: áldást kapni és áldást adni. Áldást kapni attól az Istentől, akinél van minden áldás és ezt tovább adni.

Dicsőség! - itt ez a gyönyörű liturgia. Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében az ember egyetemes nyomorúságáról beszél, mert azok is isteni igazság nélkül vannak, akik ismerik az Isten jó törvényét, kőtáblákra írta fel nekik Mózes, és azok is híján vannak az üdvözítő igazságnak, akiknek csupán a lelkiismeretük mond erről valamit homályosan és bizonytalanul. Nincs különbség, mondja Pál, mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül (Róma 3,23). Az a dicsőség, amelyről a Jelenések könyve beszél, visszavezet bennünket ahhoz a szófejtéshez, amit leginkább a zoltárokban, és még inkább a prófétáknál olvasunk, ahol maga az Úr szól így, egészen keményen Ézsaiás próféta által: dicsőségemet másnak nem adom (Ézs 48,11). A szó eredetileg azt jelenti, hogy aminek súlya van, ami számít, ami megkerülhetetlenül jelen van, letagadhatatlan tény, meghatározza életünket. Istennél van minden dicsőség és mindent átható ereje is. Valaki egyszer azt mondta, hogy ez az isteni dicsőség olyasmi, mint a vitorlások fenékszonya, svértje, ami lehetővé teszi, hogy a legnagyobb hullámszásban is irányba állva maradjon a hajó. Dől erre, dől arra, hányódik így, hányódik úgy, de ez egyenesben tartja. Fluctuat nec mergitur, hánykolódik, de nem süllyed el - mondták a régiek az anyaszentegyházról, melynek az egyik szimbóluma a hajó, vagy még inkább a viharban hánykódó kis vitorlás. Senki nem ígéri nekünk, hogy a rákövetkező esztendő szélcsendes, unalmas, pangó időszak lesz, amikor majd békésen evezgetünk. De amíg Isten dicsősége velünk van, beragyogja az életünket, és számít nekünk, vagyis önmagunk is Isten dicsőségére nézve élünk, addig bár hánykódik a hajó, de nem süllyed el.

Bölcsesség! - folytatják a vének Isten magasztalását. Azt mondja Pál az Efézusi levélben: meglásátok, hogy mi módon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcssek. (Efezus 5,1) Ez mintha Jézus példázatát idézné az okos (bölc) és a balga szüzekről (Mt 25), a Krisztus-várás mély bölcsességét, az egész életvalóságunkat, életberendezkedésünket, annak meghatározó erejét. Kálvin mondja, hogy aki üdvösséget remél és Krisztus visszajövetelére tekint előre, annak e szerint kell berendeznie az életét. Egy lakást sem könnyű berendezni, ám idővel teljesen belakjuk. Az emberi lélek tudói mondják, hogy mindegy, mekkora térbe állítjuk bele az embert, kicsibe vagy nagyba, kis kuckóba költözik vagy fényes palotába, előbb-utóbb szíinig belakja. Behordja az élete dolgait, ide-oda elhelyezi, tologatja, rakosgatja. Vagyis van berendezve az egész életünk, ahogy belakjuk az életünket – vagy a Krisztus rendje és bölcsessége szerint, és a legfontosabb és szükséges dolgok vannak elől, vagy a lényegtelen és egyáltalán nem szükséges dolgok uralnak el mindent. Hát ne éljünk úgy, mint a laodiceai gyülekezet, akihez Krisztus szól itt: azt mondod magadról, hogy gazdag vagyok és meggazdagodtam és nincs szükségem semmire, pedig te vagy a szegény, a nyavalyás, a mezítelen és a vak. Ha Isten bölcsessége szerint jól van berendezve az életünk, akkor mindig a döntő dolgok vannak elől.

Hálaadás! – folytatódik a magasztalás. Istené a hálaadás, Őt illeti. Pál apostol, amikor a két szövetség népéről, a régi szövetségről, a régi zsidókról és az újszövetség népéről, a mindenhonnan jött pogányokról szól, akiket Isten beleoltott a kegyelmi szövetség csodálatos olajfájába, azt mondja, nincs különbség zsidó és görög között, mert ugyanaz az Ura mindenknek, aki kegyelmekben gazdag mindenkhez, akik Őt segítségül hívják. (Rm 10,12) A kegyelem gazdagságról beszél, mert a maradék, mondja, kegyelemből való választás szerint van. (Rm 11,5) A hálaadás, az eukharisztia, ez a khárisz (kegyelem) szóból származik, ez pedig a tartalmas, gazdag, mélyreható kegyelmet jelenti. És Isten ezt mindazoknak megadja, akik Őt segítségül hívják. Az ógyházban a kegyelemért való esdeklésnek, Isten segítségül hívásának ez volt a szép neve: eukharisztia! Ezért mondja Pál, hogy mindenkor hálaadásal – eukharisziával - tárjátok fel kéréseiteket (Fil 4,6). Aztán szépen lassan az úrvacsorát jelölte, hiszen az a hálaadásnak a pohara, a Krisztus vérével való közösségünk, a kegyelem áldása (1Kor 10,16). A római katolikusok megmagyarosított szóval így is nevezik eukarisztia, amely Istennek azt az általunk nem is remélt, el sem gondolt, meg sem sejtett kegyelmét jelenti, amit Jézus Krisztusban ajándékozott nekünk. Hát mennyire még inkább tudják ezt azok, akik ezzel táplálkozva segítségül hívják Őt. Legyen ez az esztendő Isten hálaadó segítségül hívásának az éve is.

A *tisztesség* is az *Övé!* - mondják a vének a mennyei dicsőítő énekben. Az esztimáció szót mindenki ismeri, értékbecslést jelent. Ennek a gyöke áll itt: kiválóságot, értéket jelez. Istené és Istennél van a tisztesség, a kiválóság, a mindent felülmúló érték, a legvégső jelentés. Jézus, amikor a saját szülőföldjén konfliktusba keveredett az övéivel, azt mondja: nincsen próféta tisztesség nélkül, csak a maga hazájában. (Mt 13,57) Megfordítva: csak a saját hazájában nem becsülik a prófétát. Mindenütt, egyebütt megbecsülik. Adja meg nekünk Isten ebben az esztendőben az Isten ígéje iránti tiszteletnek a nagy áldását, hogy ne mondhassa rólunk senki, hogy itt, ebben az országban, ó, mindennek van becsülete, tisztessége, sőt, tőzsdéi értéke, és magasan áll a népszerűségi indexe, fantasztikus sokan lájkolják és milyen nagy az impakt-faktora, csak az Isten ígéjének nem. Ha nincs tisztelete, tisztessége az Isten beszédének, akkor elveszítjük az életünk centrumát, nem találjuk meg az életünket tápláló forrást. Igen, Istené a tisztesség!

A *hatalom* és az *erő* is Istené! A magyarázók szerint ezek itt valójában szinonimák lennének, és János csak azért írta így, hogy a felsorolásban kijöjjön a hetes szám, mert ha ezt a kettőnek vesszük, akkor a dicsőítő ének hét gyönyörű szót tartalmaz. Olvasom még egyszer: az első az áldás, a második a dicsőség, a harmadik a bölcsesség, negyedik a hálaadás, az ötödik a tisztesség, a hatodik a hatalom és a hetedik az erő. De mégsem azért van ez így, hogy kikerekedjen a szent szám, és a hét minden napjára jusson belőle egy, hanem azért, mert a hatalom (dünamisz) szó a belső erőt, a képességet, az erőforrást jelenti, míg másik szó, az erő (iszkhüsz) a külső erőt, a szilárdságot jelöli. Azt mondja erről az utóbbiról maga Jézus: vigyázzatok minden időben, kérvén, hogy erősekké tétessetek (mintegy külsőleg megerősítessetek) Isten által, hogy elkerüljétek mindazokat, amik bekövetkeznek, hogy megállhassatok az embernek színe előtt. (Lk 21,36) Mik következnek be? Pál apostol azt mondja: az emberek magukat szeretők lesznek, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók... Nem is olvasom végig, amit Timóteusnak írt. A második levélben végigolvasható. Krisztus pedig azt mondja: vigyázzatok és kérjétek Istentől, hogy szilárdítson meg benneteket, hogy mindezeket elkerüljétek, hogy megállhassatok az ember Fia előtt.

Azt mondják a vének istentiszteleti énekükben: áldás és dicsőség, bölcsesség és hálaadás és tisztesség, hatalom és erő a mi Istenünknek, mind örökkön örökké! Az új fordítások ezt másképpen adják vissza, például így: a mi istenünké. Én pedig így fordítom: ezek mind a mi Istenünknel vannak. És megnyerhetjük ezeket erre az esztendőre is, áldásul, kegyelemből, megtartatásra. Csak kérjük buzgó szívvel.

De nem mondtam jól a számolást, mert van itt egy nyolcadik szó is és erről is szólni kell még. *Ámen*. Megszoktuk, hogy az áment a sor végén mondjuk, leginkább imádságunk végén. Megszoktuk azt is, hogy a bibliai könyvek végén, különösen az apostoli levelek végén, az áldás kívánások után áll az Ámen. Sok zsoltár végén olvassuk: Ámen. Van olyan zsoltár, ahol megkettőzve olvassuk: Ámen, Ámen. De hogy így kezdődjön valami, az igen csodálatos! De lám, itt így kezdődik a dicsőítés, olvasom még egyszer: És ezt mondták a vének, Ámen! És utána kettőspont áll. Tehát, *Ámen: áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknel (van) mindörökké, Ámen!* Az Ámen tehát a nyolcadik szó, ezzel kezdődik és ezzel végződik a dicsőítés. Miért kezdődik Ámennel? A Heidelbergi Káté a Miatyánkot magyarázva ezt mondja: Ámen azt jelenti, hogy ez igazán és bizonyosan meglesz, mert Isten az én könyörgésemet sokkal bizonyosabban meghallgatta, mint amennyire én azt szívemben kívánom. Nem tudom, feltűnt-e, hogy azt mondja a Káté: Isten az én könyörgésemet sokkal bizonyosabban meghallgatta! Exaudita a Deo – mondja a latin. Ha nem rettegnénk a magyar akadémikusok dörgedelmeitől, hogy passzív igerkezeket a magyar nyelvben nem lehet használni, akkor ezt így kéne fordítani: hiszem, hogy az én könyörgésem Isten által meg van hallgatva. Isten meghallgatta kéréseimet. Ezt fejezzük ki az imádságunk végén mondott ámennel. Ezzel a bizonyossággal imádkozunk mindvégig az Úr Jézus Krisztus nevében. Mert még a szánkön sincsen a szó, Isten már meghallgatta azt.

De hogy az elején!? Miért áll itt az, hogy Ámen? Valójában ez az Ámen maga Jézus Krisztus! Ezt olvastam a lekciónban: a Laodiceai gyülekezet angyalának ír meg, ezt mondja az Ámen, az igaz és hű bizonyosság... Tehát Jézus Krisztus mondja, és adja a vének szájába ezt: Ámen, áldás és dicsőség, bölcsesség és hálaadás, tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek (vagy a mi Istenünké, vagy a mi Istenünknel). Aki az Ámen nevében kér, ennek az esztendőnek az elején, az boldog bizonyossággal mondhatja, hogy Isten sokkal bizonyosabban meghallgatta, mint ahogy én azt szívemben kívánom. Ámennel kezdődik a magasztaló ének és Ámennel végződik. Krisztussal kezdődik és Krisztussal végződik. Kezdjük Krisztussal az esztendőt és fejezzük majd be Vele hálaadásban, dicsőítésben és magasztalásban. Ámen!

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU